

Анна Маліцька

Хай буде спів сильніше сміху злого

Сонце

Все почалось не звідси. Можливо, це буде не першим,
Що ти побачиш, глянувши вперше на дім.
Коли ти вперше у мамині ступиш сліди,
Воно йтиме твоїми слідами над узбережжям,

Сходитиме над хмарочоси й соборів наверх,
Торкатиметься колосся і бризок води.
Все почалось не звідси. Можливо, це буде не першим,
Що ти побачиш, глянувши вперше на дім.

Але де б не ходив ти, де би колись не завершив
Свою пісню, воно простягнеться туди.
Зайде. І зійде. У наступних очах молодих.
З обітницею життя – і абсурдом безмежжя.
Все почалось не звідси. Та кожного разу – вперше...

Липень

Відчуття життя серед липня в повітрі півдня,
Розгойдуванім хіба що вибухами понад вечір,
Розказане від початку днів – і таке ж невидиме,
Як стерті у наших кордонах небесні течії.

Ми їх накреслимо ще. Зіскоблимо попіл з вікон.
Заселимо небо дзвінкими зграями лоукостів.
А поки липень, безхмарна синь тріпотить під повіками,
І навіть упертого дихання справді досить,

Щоб заявляти у всесвіт абсурдне жадання жити.
Полити заспраглі квіти. Тоді – закрутити в банки
Жовтого літа на зиму. Пройти асфальтом ожиновим
Шлях на морське узбережжя з оливами і кульбабками.

Загублене слово «надія» відлунює в нашому часі
Умінням вкладати зміст у розжарені дюни
Колодязною водою. Задушене слово «щастя»
Бринить у темряві, коли хтось знову задумує,

Гортаючи атлас: «Наступного літа поїдемо в...».
Це планування безглузде, потрібне й ревно.
І хто засудити зможе за цю непохитну відданість
Життю серед спеки, майбутньому поміж сиренами?

Колискова

Спи, пташеня, спи,
Поки летять над світом комет снопи.
Поки гніздо звиваю за дві стіни,
Хай тобі сняться теплі, мов жито, сни.

Спи, пташеня, ще.
Хай не лякає темніша з усіх ночей,
Вона посадить твій сон на міцне плече,
Вона єдина знатиме колір твоїх очей.

Спи, пташеня, вір:
Місто твого дитинства – лагідний звір –
Берегтиме нас від зимових до літніх зір,
І навчить літати й любити у час грози.

Спи, пташеня, спи.
Поки в повітрі тане вселенський пил,
Поки бавовняних хмар затихає плин
І залишає в дарунок світання нам – на землі.

Проторенесанс

We cannot say who will survive
the holocaust of memory. Who knows?
Madeline Miller

Як прожити це століття звірів,
Як брести життям, коли там – небо,
Коли ніч наставила на тебе
Вигострені промені сузір'їв?

Як не розгубити слів молитви,
Коли погляд повниться собором,
І лишитись мудрим із собою
У палацах, натовпом залитих?

Вже покора не зітре коліна.
В грудях – зір розкресані дзеркальця.
Не твоїм ім'ям обпалять пальці
Завтрашні примарні покоління.

Кораблі об небо розіб'ються,
І в фундамент міст увійде жито.
Ти – із тих, кому не пережити
Голокосту пам'яті про людство,

Але стати каменем під стелю,
Чи різцем, що вкриє купол карбом,
І розлитись першим шаром фарби
На стіні Сикстинської капели.

* * *

Співай, співай, усміхнена вільшанко.
Тягни світання шпилями й дахами
Червоними нитками свого серця,
Жовтавими нитками своїх крил.

Хай лине спів гучніше гніву й болю,
Гучніш вітрів, загублених у трубах.
На вулицях страху і самотиння
На весь порожній та тривожний дім.

Співай, співай, ти – радості дитина.
З тобою світлом сповнилися вікна,
З тобою повернулася потреба
Розпалювати в комині тепло.

Хай буде спів сильніше сміху злого,
Сильніш вогню, металу і каміння.
Ти вмієш краще, ревніше від мене
Прощенням заперечувати смерть.

Співай, співай, віщуй Різдво і весни,
Притишуй зло, що я не зміг сховати.
Скажи, як щастя, що даєш ти людям,
Навчитись повертати і тобі?

Співай, співай, усміхнена вільшанко.

* * *

Кучеряве волосся днів на землі.
Життя як сповідь пташиних слідів на піску.
Осінь приходить невідворотно, наче прибій.
Але, як би завтра не смакував світанок,
Хай наші роки бігтимуть
Дітьми по лінії моря

В останню мить золотої години
На схилі дня,
Якого досі не знав ти своїми очами
В моїх очах.

Як стане нам сил лишитися тут,
Не перекинутись на перелітних птахів,
Літо притягнуть на берег наші гарячі серця.
І, який би вітер не виринув завтра ранком,
Хай наші душі лишаться
Дітьми на синіх гойдалках
Над прохолодним піском,
Над Чорним вечірнім морем.
Якого досі не бачили твої очі
В моїх очах.

* * *

Гуло й займалось, мов здійсвалось сонце.
І вже дорога стала білим слідом
На акварелі ранку.
Зійшлись дві тіні й руки простягли
Одна назустріч іншій.
За все життя цей світ не промаїнути,
Але тепер – він крихітна піщинка
В очах. Тепер усе – лиш спогад.
Все – й навіки. Лишився тільки вітер –
Самотній третій між самотніх двох.
«Чекай», – з землі поривчасто, мов птаха,
Знялось і полетіло в височінь.
«Чекай», – сумливо їй озвалось шурхотіння –
І стих сигнал, як хвилі на піску.

